

YHDESSÄ OLEMME TODELLAKIN ENEMMÄN

► Koko urani ajan olen nauttinut tilanteista, joissa kollegat eri maista kokoontuvat ja keskustelevat, kertovat omasta työstään. Pohjoismaisissa yhteyksissä tämä on ollut erityisen nautinnollista kun kukin meistä on pystynyt puhumaan omaa kieltään. Kouluruotsillakin pärjää kun kollegat puhuvat selkeästi ja rauhallisesti omaa pohjoista kieltään. Kommunikointi itsessään on tärkeää, mutta kuten Finnanestin päätoimittaja lehdessä 3/2013 kirjoittaa, vielä tärkeämpää on se yhteistyö johon kommunikointi johtaa. Pohjoismaiden väkiluku yhteen laskettuna on noin 30 miljoonaa. Olemme aika lailla samanlaisista elinoloista ja samanlaisten edellytysten alla eläviä ihmisiä. Potentiaalisia tutkimuskohteita. Pohjoismaissa on syntymästä kuolemaan ulottuvat laajat rekisterit, joista voidaan ammentaa epidemiologista tietoa niin suurista potilasryhmistä, että tutkimus on kansainvälisestikin erittäin merkittävää. Tällaisen rekisteriyhteistyön turvin on tietoja vertailemalla esimerkiksi lasten syöpätautien hoitoa pystytty merkittävästi parantamaan ilman uusia lääkkeitä tai diagnostisia välineitä. Lääkärit toki tapaavat kongresseissa ja kokouksissa, mutta tapaamiset ovat varsin lyhyitä ja niitä tarvitaan useimmiten monia ennen kuin yhteinen projekti käynnistyy.

Hyvä tutkimustyö perustuu luottamukselle. Luottamuksen rakentamiseen yhdessä kouluttautuminen on oiva tapa.

Olen ollut mukana rakentamassa SSAI:n CREM ohjelmaa, kriittisen ensihoidon kaksivuotista ohjelmaa anestesiologeille. Ensihoidon ”kehityksena” Ruotsi on vihdoin saanut

mukaan edustajia, joille avautuu aivan uusi ja ihmeellinen maailma. He muodostavat kurssin aikana suhteita, joiden avulla he sitten rakentavat oman maansa ensihoitoa parempaan suuntaan. Ilman tätä yhteistyötä ja yhdessä kouluttautumista ensihoidon kehitys olisi paljon hitaampaa. Yhteiseltä anesthesiologiselta pohjalta on hyvä lähteä oppimaan yhdessä.

Pitkään Ruotsissa pärjättiin omillaan ja oltiin sitä mieltä, että kaikki on parhain päin. Jos ei kurkista ulospäin ja näe muiden tekemisiä, voi helposti päätyä tyytyväisyyteen, joka ei aina ole niin perusteltua. Erittäin antoisaa on myös se yhteistyö, jota me vanhemmat kollegat teemme eri kurssiosuuksien järjestelyiden ja toteuttamisten yhteydessä. Moni loistava ajatus ja projekti on saanut alkunsa näiden kurssien aikana.

Pohjoismaista jokainen on liian pieni hoitamaan mittava katastrofi yksin. Tarvitsemme toisiamme ja yksi CREM-ohjelman tavoitteista on ollut myös tietoisuuden lisääminen Pohjoismaiden yhteisistä mahdollisuuksista ja eri maiden vahvuuksista tilanteessa, jossa omat resurssit eivät riitä. Hyvää yhteistyötä tämänkaltaisissa tilanteissa ei rakenneta oppimalla pelkästään oman maansa sisäpuolella. Muillakin SSAI ohjelmilla on varmasti samankaltaisia tavoitteita.

SSAI:n koulutusohjelmat ovat halpa tapa avartaa nuorempien kollegoiden ajatusmaailmaa, rakentaa niitä yhteyksiä joiden kautta kansainvälisesti tarpeeksi laajaa tutkimustyötä saadaan aikaiseksi ja vieläpä tavalla, joka ei vaadi nuoriamme muuttamaan muualle Suomesta tutustuakseen toisenlaisiin

työtapoihin ja työympäristöihin. Nyt koulutuksen keskittäminen Suomeen voi tuntua järkevältä ja kustannus-hyödylliseltä, mutta miten asiat ovat vuosien kuluttua? Kansainvälisyys on valtti nykymaailmassa. Suomi on kaukana ja kielemme pieni. Meidän tulisi kynsin ja hampain vaalia kaikkia mahdollisuuksia tiiviimpään yhteistyöhön nimenomaan naapureidemme kanssa. ■